

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania L. J.
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Orzekania o Niepełnosprawności w W.
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 czerwca 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt VI Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokat A. B. od Skarbu Państwa –
Sądu Okręgowego w P. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych
powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem
zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 kwietnia 2017 r., VI Ua [...] Sąd Okręgowy w P. oddalił
apelację L. J. (wnioskodawczyni) od wyroku Sądu Rejonowego z 6 października
2016 r., IV U [...], zmieniającego orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do spraw
Orzekania o Niepełnosprawności w W. (Zespół Wojewódzki), uznającego
wnioskodawczynię za osobę o lekkim stopniu niepełnosprawności, w ten sposób, że
uznał wnioskodawczynię za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności i

oddalił odwołanie w zakresie żądania uznania jej za osobę o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok Sądu Okręgowego wniosła wnioskodawczyni, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach nieważności postępowania oraz oczywistej zasadności skargi. Nieważności postępowania wnioskodawczyni upatruje w braku profesjonalnej pomocy w postępowaniu drugoinstancyjnym, w wyniku oddalenia zażalenia na oddalenie wniosku wnioskodawczyni o ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu, przez co wnioskodawczyni została pozbawiona możliwości obrony swoich praw. Z kolei oczywistą zasadność skargi, zdaniem wnioskodawczyni, uzasadnia naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, przejawiające się w nierozpoznaniu sprawy w granicach apelacji, z uwagi na nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy wszystkich wniosków apelacji, czyli wniosku o dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy neurologa, psychiatry, ortopedy i reumatologa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ z argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu stosownego wniosku nie wynika, by była oczywiście zasadna.

Przed wszystkim należy zwrócić uwagę, że wnosząc odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W., wnioskodawczyni domagała się zmiany tego orzeczenia i zaliczenia jej do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Oceniając zasadność odwołania oraz opinie biegłych, Sąd pierwszej instancji uwzględnił odwołanie i stosownie do żądania wnioskodawczyni zmienił rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Zespołu na dokładnie takie, jakiego oczekiwała wnioskodawczyni. W apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji wnioskodawczyni zaczęła się domagać dalej idącej zmiany, kwestionując wnioski końcowe biegłych.

Zdaniem Sądu Najwyższego w sytuacji, gdy strona bierze aktywny udział w

postępowaniu sądowym, wygrywa proces przed sądem pierwszej instancji, uzyskuje rozstrzygnięcie dokładnie o takiej treści jakiej domagała się w kontekście dochodzonego prawa z systemu zabezpieczenia społecznego, a następnie w apelacji domaga się – na podstawie dotychczas zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – dalej idącego świadczenia, nie może zostać uznana za pozbawioną możliwości obrony swych praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. ani przed sądem ani przed sądem pierwszej instancji, ani przed sądem drugiej instancji. W takich sytuacjach w orzecznictwie Sądu Najwyższego dopuszcza się możliwość zgłoszenia kasacyjnego zarzutu obrazy art. 5 k.p.c., w tym powołania się na brak pouczenia strony występującej samodzielnie w procesie o uprawnieniu do wnioskowania o pomoc prawną z urzędu (wyrok z dnia 3 grudnia 1997 r., I CKN 336/97, Legalis nr 324611). Takie uchybienie prowadzi co najwyżej do „zwykłego” uchybienia proceduralnego podlegającego ocenie co do istotnego wpływu na wynik sprawy (wyroki z dnia 7 lipca 2005 r., II UK 271/04, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 95; z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 286/07, LEX nr 490414 oraz z dnia 9 sierpnia 2011 r., I UK 52/11, LEX nr 1084706). Pamiętać jednak należy, że o potrzebie udzielenia stronie przez sąd stosownego pouczenia zawsze decydują okoliczności konkretnego przypadku, a więc „potrzeba procesowa” (wyrok z dnia 13 maja 1997 r., II UKN 100/97, OSNAPiUS 1998 nr 4, poz. 133). W takich okolicznościach jak w niniejszej sprawie, ze względów wskazanych wyżej, potrzeba taka nie zachodziła.

Sąd Najwyższy uznał również, że skarga nie jest oczywiście zasadna z drugiej z podniesionych w niej przyczyn, dotyczących nierozpoznania wszystkich wniosków apelacyjnych. Z uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji wynika dla Sądu Najwyższego, że Sąd ten ocenił negatywnie – choć nieco zbyt powierzchownie – potrzebę przeprowadzenia dodatkowego dowodu z opinii biegłych. Przede wszystkim jednak, skoro w odwołaniu wnioskodawczyni domagała się uznania jej za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności a Sąd pierwszej instancji to żądanie uwzględnił, w postępowaniu apelacyjnym nie można było orzekać o dalej idącym żądaniu (art. 383 k.p.c.)

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

